

### DE WEEKDIEREN IN DE RADIO.

Al dagen van te voren hadden kennissen en familieleden en burens ons er op attent gemaakt en zelfs om één minuut voor het uur U kwam er nog een telefoontje: "Weet je dat er zo meteen bij de AVRO een juffrouw doorgezaagd zal worden over haar hobby schelpenverzamelen" ? Nou, we wisten het en de radio stond al aan. Lang hoefden we niet eens te wachten: een juffrouw met een opgeschroefde hoerastem kondigde het programma "Wie komt er in zijn hobby" aan en even later werd het slachtoffer voorgeleid, tegelijk met de heer van Nes, die als deskundige op schelpengebied zou beoordelen of de vragen goed beantwoord werden.

Het bleek een vervolgzending te zijn; reeds bij vorige gelegenheden had de ondervraagde zo haar best gedaan dat de AVRO nu al voor vierhonderd vijftig gulden bij haar in het krijt stond. 'n Aardig uurloontje dus; persoonlijk kennen we schilleboeren, die dat nog niet eens per week verdienen ! Maar ondertussen hadden we best eens willen weten op welke wijze die f. 450,-- in de wacht gesleept waren.

Enfin, de juffrouw (of mevrouw ? naam en titel hebben we niet goed kunnen verstaan) had zich daarna blijkbaar bereid verklaard om nog eens op te treden en de kans om er op die manier nog wat extra's bij te verdienen werd haar van harte gegund. Er volgde wat inleidend gekeuvel: hoe een mens er toe kwam om schelpen te gaan verzamelen en of er veel schelpenverzamelaars in Nederland waren. Op die laatste vraag wist de heer van Nes het best een antwoord: er waren er nogal wat, maar die woonden natuurlijk zo goed als allemaal in de buurt van de kust; alleen was het zo jammer dat er verschillende groepen waren, die allemaal langs elkaar heen werkten, zodat daardoor heel wat gegevens voor de wetenschap verloren gingen !

Merkwaardig antwoord ! Zou de heer van Nes nog nooit van de, nu al meer dan vijf en twintig jaar bestaande en ruim tweehonderd, over heel het land verspreid wonende, leden tellende NMV, gehoord hebben ? Zou de heer van Nes nog nooit iets vernomen hebben omtrent het contact tussen NMV, NJN, SWG en dergelijke, om van het verband met buitenlandse organisaties nog maar te zwijgen ? Zou de heer van Nes, die toch een aardig boekje over schelpen geschreven heeft, werkelijk nooit gehoord hebben van een vereniging, waarvan - naast talrijke amateurs - vrijwel alle nederlandse beroepsmalacologen en verscheidene buitenlandse geleerden lid zijn ? Kom nou, zeg ! Maar we zouden nog veel meer redenen tot verbazing krijgen.

De eerste vraag werd gesteld: "Noemt u eens een tweetal mollusken die bijvoorbeeld op havenhoofden en golfbrekers leven".

Vlot kwam het antwoord: "Alikruik. Enne ..... eh ..... eendemosselen bijvoorbeeld".

Doodse stilte .....

Zowel ondervraagster als gecommitteerde schenen het antwoord niet zo best te vinden en in gedachten zagen we de zweetdruppelen al parelen op het blanke voorhoofd van het arme slachtoffer. Maar voor ons was haar cijfer toen al bepaald: wie eendemossels tot de mollusken wil rekenen en hun dan bovendien nog havenhoofden als woonplaats aanbiedt, die kunnen wij hoogstens in het voorbereidende

-klasje-

\* Alsof er geen land- en zoetwaterschelpen zijn. (Red.)

klasje tot de kleuterschool der malacologie een heel bescheiden plaatsje op de allerachterste bank toedenken.

Maar de AVRO niet ! Zoals al onze omroepverenigingen is ook zij erg lankmoedig als het op geld wegsnijten aankomt en dus kreeg de verdachte nog een extra kans op verweer. Die zij prompt benutte, nog wel met het produceren van een wetenschappelijk klinkende naam: "Patella's".

Hoera, de eerste klip was - zij het dan met moeite - omzeild. De beurt was aan vraag twee: "Na welke wind kunt u aan onze kust de mooiste vondsten doen" ?

Nu, het antwoord staat in alle leerboekjes over de strandjutterij, al klopt het lang niet altijd met de praktijk. Het kwam dan ook prompt: "Bij oostenwind".

Luide toejuichingen .....

Vraag drie: "Op welk deel van het strand kunt u de meeste grote schelpen vinden, waar de kleinere en hoe kunt u met de meeste kans op succes de heel kleine soorten verzamelen" ?

Dat scheen een moeilijke vraag te zijn, want pas na lang aarzelen kwam er een antwoord: "De grotere op de lijn, waar ook de aangespoalde wieren en ander grof materiaal liggen".

"En de kleinere" ?

"In de poeltjes waar nog water is blijven staan".

Hoera, hoera, dat was ook al weer goed. Al scheen de examinanda nog nooit van de hier blijkbaar bedoelde termen yloed- of stormlijn en eblijn (Beter hoog- en laagwaterlijn) gehoord te hebben en al was dat van die poeltjes niet zo'n klein beetje aanvechtbaar.

"En hoe verzamelt u die heel kleine" ?

Nou, mevrouw dacht aan het meenemen van een doosje met watten om ze in op te bergen, maar het thuis uitzeven van meegenomen gruis scheen haar volslagen onbekend te zijn. Toen werd het antwoord haar maar met juichkreten in de mond gelegd en meteen bleek dat ze - voorlopig althans voor deze avond - aan het einde van haar beproevingen gekomen en dat het saldo van haar "verdiensten" inmiddels met maar liefst tweehonderd gulden opgelopen was. Hoera, hoera, hoera ! ! !

En of ze de volgende keer wilde doorgaan om te proberen nog meer te verdienen ? Nee, daar voelde ze begrijpelijkerwijze niet veel voor, want de techniek van deze quizz schijnt zodanig te zijn, dat men bij doorgaan ook zijn kans om alles of een gedeelte weer te verliezen vergroot. En dus werd zij onder daverend applaus samen met haar zeshonderdvijftig rinkelende guldens in vrijheid gesteld.

Zo ongeveer was de toedracht. Weliswaar heb ik niet precies woord voor woord opgeschreven wat er gezegd werd, maar in ieder geval kwam het er op neer dat de gestelde vragen doodgemakkelijk waren en de antwoorden duidelijk de indruk gaven, dat de ondervraagde bitter weinig van haar onderwerp afwist.

Maar waarom schrijf ik daar nu zo'n verhaal over ?

Omdat ik de - ongetwijfeld charmante - dame de haar met alle geweld opgedrongen prijs niet gun ?

Onzin ! Zeker in de maand december gun ik iedereen alles .....

Omdat ik misschien een tikkeltje afgunstig ben ?

Nou, dat misschien wel een klein beetje. Zo'n dikke zeshonderd pietermannen zou ik zelf ook best kunnen gebruiken. Al was het alleen maar om me de laatste malacologische standaardwerken te kunnen aanschaffen, die voor een gewoon mens niet te betalen zijn.

Maar in hoofdzaak schrijf ik er over omdat ik weet hoeveel moeite het ons be-  
stuur gekost heeft om van de overheid een heel kleine ZWO-subsidie los te krij-  
gen, waardoor de uitgave van de fossielenatlas mogelijk gemaakt werd. En omdat  
ik niet kan verkroppen dat een in hoofdzaak uit contributies (en via diezelfde  
overheid o.a. uit luisterbijdragen) gefinancierde omroepvereniging in alle ge-  
moedsrust kapitalen weggeeft aan iemand die daarvoor alleen maar de moeite hoeft  
te nemen voor een zaal vol mensen op een podium voor schut te komen staan.

Bovendien ben ik nog lid van die omroep ook !

Zodat wellicht één cent van die door mevrouw Dinges verdiende zeshonderdvijftig  
gulden uit mijn portemonnee gekomen is .....

En van die ene cent vind ik het zonde.

D.J. Boerman.